

Storite jim dobro, ki vas žalijo.

Marijca je bila hči pridnega in imovitega kmeta na Tirolskem. Bila je jako dobrosrčna deklica. Največje veselje bilo jej je: živeti po lepih naukih, ki jih je slišala v učilnici. „Oj, kako dobro nam želé naši učitelji, ki nam toliko lepega povedó,“ dejala je večkrat sama v sebi, „in kako nespametni so óni otroci, ki se ne obnašajo po teh lepih naukih.“ — Bila je Marijca tako ljubeznivo dekletce, da jo je vsak, kdor jo je poznal, ljubil in spoštoval.

Bila je pa tudi velika prijateljica cvetic. Ko je prišla vesela vzpomlad, napravila si je lično gredičico ter vsejala na njo najlepših cvetic. Vsak dan je skrbela Marijca za svoje cvetice in ne zamán. Cvetice so lepo rasle in bile v najlepšem cvetji.

Deklica ljuba, ali ne slutiš nevarnosti, ki preti tvojim cveticam? Vže je nastavljena kruta roka, ki želi uničiti to prelepo cvetje in izpremeniti tvoje nedolžno veselje v žalost in britkost.

Bilo je neke sobote zvečer. Marijca gre po navadi k cvetličnej gredici, ki jo je imela na vrtu, da bi ondu opravila svojo večerno molitevco, kakor je to vže večkrat storila. Ali o Bog, kaj ugleda! Gredica je vsa pohojena, cvetice potrgane in po tleh razmetane. Kakor okamenela stoji Marijca pri gredici in joče po svojih ljubih cveticah. „Oj kako sem za vas skrbela, ljube cvetice moje,“ vzdihovala je deklica in si brisala solzne oči. „Vse moje veselje je uničila zlóbna roka!“

Še je stala Marijca pri cvetličnej gredici, ko ugleda v pesku sled bôsih nog. Gre za stopinjami in prišedši konec vrta, ugleda zanemarjenega, bosonogega dečka. Takój na licu se mu je poznalo, da ni dosti prida. Obleka mu je bila umazana in raztrgana. Nihče drug nego on je razdejal lepo Marijčino gredico. V roci je še držal šopek cvetic in jih trosil po tleh. „Oj ti hudobnež, ti,“ reče mu Marijca; „nikoli ti nisem nič žalega storila in ti mi narediš toliko žalosti. Zakaj mi si to storil?“ Deček videč Marijco, ustraši se je in zbeži.

Drugi dan je bila nedelja. Marijca sedi po krščanskem nauku z očetom v hiši in mu bere zgodbo o Ezavu in Jakobu iz sv. pisma. „Kako zeló je razžalil Jakob svojega brata Ezava — misli si Marijca — in vender mu je vse odpustil Ezav. „Pač je lepo, ako ljudje drug drugega ljubijo in si odpuščajó razžaljenja. Oj, prevelika je moja žalost — a vender — vender moram tudi jaz odpustiti.“

Ni še izgovorila zadnjih besed, ko stopi v hišo stara ženica v jako ubožnej obleki, za njo pa umazan, zanemarjen deček. Nihče drug ni bil, kakor óni hudobnež, ki je toliko žalosti napravil dobrej Mariji s tem, da jej je pokončal njeno cvetlično gredico. Takój ga je spoznala Marijca. Stara ženica je prosila najpred za malo kruha, potem se pa obrnila k Marijčinemu očetu in ga prosila, naj bi vzel njenega dečka za pastirja v hišo. Rekla je, da ona ne more več zanj skrbeti, ker se sama težko preživi. Oče odgovori, da ima poslov vže brez tega dovolj pri hiši, pa tudi ne more vzeti tako zanemarjenega dečka v službo, kateremu se vže na obrazu vidi, da ni dosti prida. Ko deček pogleda Marijco, zeló se je ustraši in obledí. Videl je namreč, da je prišel v hišo njenega očeta in se bal, da se mu ne bode dobro godilo, ako ga Marijca zatoži svojemu očetu.

Ali plemenito Marijčino srce ni mislilo na osveto; usmilila se je ubozega dečka ter prosila očeta, da bi ga vzel v hišo. „Glejte, oče ljubi!“ dejala je, „kakšen ubožec je in kako je zanemarjen, ker mu mati ne premore boljše obleke. Vzemite ga v našo hišo in jaz mu bodem skrbela za pouk, učila ga bodem brati in pisati.“ — To se je očetu zelo dopadlo in vzel je zanemarnjenega dečka v hišo, kjer se mu je prav dobro godilo.

Sram je bilo ubozega dečka, ko je slišal, kako Marijca prosi zanj ter ga ne toži očetu zaradi napravljene jej škode. Vže jo je hotel prositi odpuščenja, ali Marijca to čuteč, prestregla mu je besedo in rekla: „Vže dobro, vže dobro! Ker vem, da ti je žal, kar si storil, rada ti odpustim vse, samó poboljšati se moraš, in to mi obljubiš, kaj ne?“

Ubogí deček je vse obljubil in tudi zvrševal, kar je obljubil. Dolgo vrsto let je služil v hiši Marijčinega očeta ter se tako lepo vedel, da je bil v izgled vsem drugim poslom, ki so bili pri hiši.

Nežika Zupanova.

Kmet in graščak.

(Národna.)

Ko je šel ubožen a moder kmet iz sejma domóv. Sreča ga graščak ter ga vpraša: „Ali je bil dober semènj?“ „Nisem ga pokusil,“ odgovori kmet. Potem ga vpraša graščak: „Koliko je bilo živine?“ „Nisem je štel,“ odgovori mu kmet. Graščak še dalje vpraša: „Kaj neseš domóv s semnjá?“ „Ne morem ga nositi, ker nima priram.“

„Pridi jutri k meni v gostí,“ reče mu graščak. Kmet res pride ter potrka na vrata. Graščak v sobi se oglasi: „Kdo je zunaj?“ Oni, kogar notri ni,“ odgovori kmet. Graščak odpre vrata, pokliče hlapca in mu ukaže, naj pelje kmeta v klet v gostí. Hlapec pelje kmeta v klet, kder vino skupaj pijeta. Zmèrni kmet je vino le pokušal, a hlapec je pil čez mero ter se opijanal. Zmèrni in trézni kmet je pijanega hlapca lahko ustrahoval in pretepel. Graščak misleč, da hlapec tepe kmeta, reče mu: „Le pritisni! le pritisni!“ In kmet še bolje udriha po ubogem hlapcu. Zdajci ugleda kmet telečnjaka, ki je visel na drogu, zadene ga čez rami in otide. Graščak pri vratih ga pričakajoč, vpraša ga: „Ali si dosti dobil?“ Hvala lepa, dosti!“ reče kmet ter gre vesel domóv s telečjo pečenko.

G. Križnik.

Kopnečemu snegu.

Le kôpni, kôpni sneg nadležni,
Le skôpni s polja in goré,
Da pride skoraj cvetna vzpómlad
In dnevi lepši zazoré!

V zaduhlej sobi zdaj zaprto
Otožno srce mi ječí,
A ko se zemlja bo zmladila
Srcé se moje spet zjasni.

Pogléj! po gori cesto belo,
Po njej vzpómládi bodem pél,
Na srea starišev predragih
Z daljine vračal se vesel.

J. Rejec.

